

Arrest

nr. 159 519 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juli 2013 dient de verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 19 december 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 21 januari 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Op 7 juli 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. X van 15 december 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 23 januari 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: "ziektelastenverzekering + bijkomende bewijzen van financiële steun + recent OCMW attest".

Uit een fax van 19 mei 2015 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Gent blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- een geregistreerd huurcontract;
- een bewijs van betalingen;
- een attest van onvermogen;
- een vertaling.

Op 16 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 7 augustus 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4,5dB lid van het koninklijk besluit van 5 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.01.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd;

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voeren;...

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen lasten zijn (...)'*

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- *Rekeningsuittreksels van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij op 22 januari 2015, 5 en 27 februari 2014 kleine bedragen heeft overgemaakt aan betrokkene, alsook advocaat Vrijens heeft betaald*
- *Attesten van het OCMW van Gent dd 6 februari 2015 waaruit blijkt dat betrokkene noch de referentiepersoon heden financiële steun ontvangen.*
- *Verklaring op eer dd. 26 Januari 2015 vanwege de moeder van betrokkene waarin zij verklaart dat betrokkene geen eigendommen en geen enkele vorm van inkomsten heeft in Ghana, Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende van bewijs van onvermogen van betrokkene.*

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België, van in het land van herkomst of origine, Vooreerst

omdat het bewijs ontbreekt dat hem toen reeds financiële of materiële hulp door de referentiepersoon werd overgemaakt. De voorgelegde bewijzen van steun dateren allen uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef, dat bewijst niet dat betrokkene reeds financieel :materieel afhankelijk was in het land van herkomst of origine. Wat betreft het 'bewijs' dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine, dit blijkt slechts een verklaring van de moeder van betrokkene. Nergens uit het document blijkt dat de Ghanese autoriteiten deze verklaring op één of andere manier hebben geverifieerd en er zich dus akkoord mee verklaren. Van een verklaring op eer kan geen bewijslast uitgaan, het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring kan niet worden uitgesloten.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn: er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon. De ocmw-attesten doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Dat de weigering van het toekennen van een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker gemotiveerd wordt op grond van het feit dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond ten laste te zijn van zijn Belgische vader, waardoor niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. bepaalt dat als familielid van een burger worden beschouwd :
'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'.*

Bijgevolg bepaalt artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. enkel dat de meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn ten laste moet zijn van de referentiepersoon.

Er wordt evenwel geen enkele definitief gegeven wat verstaan wordt onder 'te hunnen laste zijn', noch worden voorwaarden gesteld welke dienen vervuld te zijn om als een persoon ten laste te worden beschouwd.

Verzoeker heeft bij zijn vorige aanvraag twee stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem geld opgestuurd heeft. Bij zijn nieuwe aanvraag heeft verzoeker rekeninguittrekssels neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 22.01.2015, 5.02.2015 en 27.02.2015 aan verzoeker geldsommen om in zijn onderhoud te voorzien heeft overgemaakt.

Daarnaast heeft verzoeker attesten van het OCMW Gent neergelegd, waaruit blijkt dat verzoeker noch de referentiepersoon financiële steun heeft ontvangen evenals een statutaire verklaring van zijn moeder dat verzoeker in Ghana geen eigendommen en/of inkomsten heeft en loonbrieven van de Belgische referentiepersoon, waaruit blijkt dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt.

Verzoeker heeft bijgevolg voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw., nl. aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

Verweerder meent dat deze bewijzen onvoldoende zouden zijn omdat uit de stukken niet blijkt dat verzoeker reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België van in het land van herkomst of origine.

Verweerder steunt zich hiervoor geenszins op een wettelijke bepaling. Verweerder voegt door een dergelijke beslissing dan ook voorwaarden toe aan de wet!

Immers geenszins wordt in de Vreemdelingenwet gesteld dat de betrokken vreemdeling dient aan te tonen dat hij reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België van in het land van herkomst of origine.

Dat de bestreden beslissing dat ook een schending inhoudt van 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. en van de motiveringsplicht en dus dient vernietigd te worden.

Dat immers verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom met alle door hem neergelegde bewijsstukken samen, met name de bewijzen van de gestorte bedragen, de attesten van het OCMW Gent, de loonbrieven van de referentiepersoon en de statutaire verklaring van zijn moeder, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Dat immers uit voormelde bewijsstukken samen voldoende blijkt dat verzoeker financieel en materieel afhankelijk is van zijn Belgische vader en dus ten laste is van zijn Belgische vader.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt of verweerder heeft rekening gehouden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken.

Dat immers verweerder heeft nagelaten de door verzoeker neergelegde loonbrieven van zijn vader te vermelden en te motiveren waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoeker ten laste is van zijn Belgische vader.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht.

1.2. Dat conform artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

In casu motiveert de bestreden beslissing enkel dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en soms te door verzoeker voorgelegde stukken op.

Evenwel wordt geen enkele motivering gegeven op basis van welke wettelijke bepaling, regel of algemeen goedgekeurde praktijk de voorgelegde stukken niet zouden afdoende zijn en welke stukken dan wel het ten laste zijn zouden aantonen.

Verzoeker heeft immers bewijzen voorgelegd dat zijn vader hem geld stuurde en dat hij geen eigendommen en inkomsten heeft in Ghana.

Dat het voor verzoeker dan ook geenszins duidelijk is waarom deze overtuigingsstukken niet zouden volstaan en welke door verzoeker dan wel dienen te worden voorgelegd.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene motiveringsplicht.

1.3. Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat verklaringen op eer vanwege de moeder van verzoeker niet kunnen weerhouden worden omdat niet blijkt dat de Ghanese autoriteiten deze verklaring heeft geverifieerd en ermee zich akkoord verklaard.

Dat verzoeker benadrukt dat de door verweerder vermelde “verklaring op eer” een statutonele verklaring betreft afgelegd door zijn moeder bij een notaris overeenkomstig de wetsbepalingen van de Statutory Declarations, akte (389) van 1971, in het hooggerechtshof van het Juridisch hooggerechtshof te Accra (Ghana) op 26.01.2015 en gelegaliseerd door het Ghanese ministerie van buitenlandse zaken en door de Belgische ambassade te Accra.

Dat, overeenkomstig section 5 van Statutory Declarations act (389) van 1971, het afleggen van een valse verklaring strafbaar is (cf. stuk 2).

Dat derhalve verweerder niet zomaar kan stellen dat het door verzoeker neergelegde bewijsstuk slechts een gewone “verklaring op eer” betreft.

Dat door verweerder geenszins op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom deze statutonele verklaring afgelegd door zijn moeder in het hooggerechtshof van het Juridisch hooggerechtshof te Accra (Ghana) op 26.01.2015 en gelegaliseerd door het Ghanese ministerie van buitenlandse zaken en door de Belgische ambassade niet kan weerhouden worden als bewijs dat verzoeker in Ghana geen eigenaar is van onroerend goed en over geen inkomsten beschikte.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht nu verweerder geenszins voldoende onderzoek heeft verricht aangaande de statutonele verklaring afgelegd door verzoekers moeder in het hooggerechtshof van het Juridisch hooggerechtshof te Accra (Ghana) op 26.01.2015 en gelegaliseerd door het Ghanese ministerie van buitenlandse zaken en door de Belgische ambassade te Accra

Dat verzoeker tenslotte opmerkt dat het in Ghana geenszins evident is om een attest te bekomen vanwege de Ghanese autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeker geen eigenaar is van een onroerend goed en er geen inkomsten had. Evenmin is het evident om in Ghana de verklaring op eer van verzoekers moeder te laten verifiëren door de Ghanese autoriteiten.

Verweerder diende rekening te houden met de situatie in het land van herkomst en verzoeker voorafgaandelijk te horen dienaangaande.

Dit is in casu niet gebeurd waardoor er sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging en de hoorplicht.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet;
- Beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging;

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft beslist om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Ter zake dient te worden benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van 'ten laste zijn van een Belgisch descendent', zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste " zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht" (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Gelet op het voormelde, kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er een voorwaarde aan de wet zou worden toegevoegd. Verweerder verwijst ter zake naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad stelt op grond hiervan vast dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister tot het besluit komt dat "betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn van de Belgische ascendent voor de aanvraag. De betrokkene is niet onvermogen en er zijn geen financiële stortingen gebeurd." Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van "ten laste" zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

In deze kan verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1105 van 9 januari 2007), waarnaar verweerder eveneens verwijst in zijn nota en waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te

zijnen taste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Belgische onderdaan en in dit kader de overlegging eist van de in punt 2.9. bedoelde documenten.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat door de verzoekende partij een aantal stortingsbewijzen werden voorgelegd,

Verzoekende partij legt tevens een verklaring op eer voor.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins kennelijk onredelijk is geoordeeld dat de voorgelegde bewijzen onvoldoende zijn om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging besliste dienaangaande geheel terecht dan:

“ Uit het geheel van de voorgelegde stukken van het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene reeds financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon in België, van in het land van herkomst of origine. Vooreerst omdat het bewijs ontbreekt dat hem toen reeds financiële of materiële hulp door de referentiepersoon werd overgemaakt.”

Verzoekende partij betwist ook niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon, daar waar de verzoekende partij enkel beweert dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging een voorwaarde zou toevoegen aan de wet door te vereisen dat er tevens een bewijs dient voor te liggen van het ten laste zijn in het verleden.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat het allerminst onredelijk is van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te vereisen dat wordt aangetoond dat er sprake was van afhankelijke band in het verleden, opdat zou worden vermeden dat door de verzoekende partij op een artificiële wijze een band van afhankelijkheid wordt gecreëerd met de referentiepersoon. Geenszins wordt hiermee een voorwaarde toegevoegd aan de wet.

“Aldus wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in het verleden daadwerkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Dat daarbij wordt besloten dat het ten laste zijn een artificiële constructie is, is wel degelijk pertinent. De Raad acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk. Met het als artificieel bestempelen van de financiële band wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet, maar wordt eenvoudig gemotiveerd dat de financiële band niet waarachtig of daadwerkelijk is, waardoor deze niet aanvaard kan worden.” (R.v.V. nr. 144.179 dd. 27.04.2015)

Terwijl het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de vaststellingen van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, geenszins tot een nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing kan leiden.

Verzoekende partij vervolgt dat alle voormelde bewijsstukken samen een afdoende bewijs zouden vormen dat de referentiepersoon materieel en financieel afhankelijk is. Uit de bestreden beslissing zou tevens niet blijken of de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging met alle documenten rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de loonbrieven van de referentiepersoon. Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij werkelijk niet ernstig is waar zij voorhoudt dat de inkomensbewijzen van de referentiepersoon een bewijs uitmaken van het ten laste zijn, Verzoekende partij verwacht met dergelijke kritiek duidelijk de voorwaarde “regelmatige stabiele en toereikende bestaansmiddelen” met “het ten laste zijn”.

Derhalve kan niet dienstig worden verwezen naar de inkomensbewijzen van de referentiepersoon.

Nopens de voorgelegde verklaring op eer, laat verweerder gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging om te oordelen dat voormelde verklaring niet op zijn waarachtigheid kan worden getoetst.

Uit het document blijkt immers nergens dat de Ghanese autoriteiten de inhoud van de verklaring op eer hebben geverifieerd en er zich akkoord mee hebben verklaard. Het loutere feit dat de verzoekende partij wetsbepalingen aanhaalt waaruit blijkt dat het afleggen van valse verklaringen strafbaar is, leidt allerminst tot de conclusie dat de beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging onredelijk zou worden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoeker effectief ten laste is van de referentiepersoon, nu hij “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn” en “er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon”. Met betrekking tot de door de verzoeker voorgelegde bewijsstukken dat zijn vader hem geld opstuurde werd reeds in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juli 2014 geoordeeld, zodat de bestreden beslissing hieromtrent niet nogmaals diende te motiveren. Tevens wordt met betrekking tot de bewijzen dat de verzoeker geen eigendommen en inkomsten zou hebben in Ghana in de bestreden beslissing gemotiveerd dat “dit (...) slechts een verklaring van de moeder van betrokkene (blijkt te zijn)”, dat “(n)ergens uit het document blijkt dat de Ghanese autoriteiten deze verklaring op één of andere manier hebben geverifieerd en er zich dus akkoord mee verklaren”, dat “(v)an een verklaring op eer (...) geen bewijslast (kan) uitgaan” en dat “het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring (...) niet (kan) worden uitgesloten”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*ter iuncto* 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
(...)”

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Aangezien de verzoeker ouder is dan 21 jaar, diende hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van zijn vader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Daar omtrent het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de verwerende partij discretionair oordeelt of de verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de verwerende partij in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist.

De Raad verwijst naar de interpretatie van het begrip “ten laste” van het Hof van Justitie in de arresten Jia (HvJ C-1/05, 9 januari 2007, par. 35 en 37) en Reyes (zaak C-423/12 van 16 januari 2014). Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie,

gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te vereisen dat hij reeds in het land van herkomst of origine financieel en materieel ten laste was van de referentiepersoon, voorwaarden toevoegt aan de wet.

De verzoeker voert aan dat hij heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische vader nu hij bij zijn vorige aanvraag twee stortingsbewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem geld opstuurt en hij bij zijn nieuwe aanvraag rekeninguittreksels heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn vader hem op 22 januari 2015, 5 februari 2015 en 27 februari 2015 geldsommen heeft overgemaakt om in zijn levensonderhoud te voorzien, alsook attesten van het ocmw, waaruit blijkt dat hij noch de referentiepersoon financiële steun heeft ontvangen, en loonbrieven van zijn vader, waaruit blijkt dat deze over voldoende inkomsten beschikt. Wat betreft de twee stortingsbewijzen van 6 december 2012 en 9 januari 2013 gaat de verzoeker er evenwel aan voorbij dat hij deze reeds had voorgelegd aan het bestuur in het kader van een eerdere aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger van 21 januari 2014, die heeft geleid tot de weigeringsbeslissing van 7 juli 2014 en dat de Raad in zijn arrest nr. 135 056 van 15 december 2014 naar aanleiding van een beroep tegen deze weigeringsbeslissing reeds oordeelde dat het *"niet kennelijk onredelijk (is) af te leiden dat uit dergelijke korte periode het ten laste zijn van de verzoekende partij van de referentiepersoon niet afdoende bewezen is"*. Met betrekking tot de bij de aanvraag van 23 januari 2015 bijgevoegde rekeninguittreksels van 22 januari 2015, 5 februari 2015 en 27 februari 2015 wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat deze bewijzen van steun *"dateren (...) uit de periode dat betrokkene reeds in België verbleef"* en dat dit niet bewijst dat de verzoeker reeds financieel en materieel van zijn vader afhankelijk was in het land van herkomst of origine. Met betrekking tot de verklaring van zijn moeder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *"(n)ergens uit het document blijkt dat de Ghanese autoriteiten deze verklaring op één of andere manier hebben geverifieerd en er zich dus akkoord mee verklaren"*, dat *"(v)an een verklaring op eer (...) geen bewijslast (kan) uitgaan"* en dat *"het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring (...) niet (kan) worden uitgesloten"*. Met de loutere opsomming van de door hem aan het bestuur voorgelegde bewijsstukken weerlegt de verzoeker de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet. Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat hij effectief ten laste is van zijn vader, nu hij *"niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn"* en *"er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon"* en dat *"(d)e ocmw-attesten (...) geen afbreuk (doen) aan deze vaststelling"*. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de door hem aangebrachte stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. De omstandigheid dat uit de door de verzoeker overgelegde loonbrieven van zijn vader zou blijken dat deze over voldoende inkomsten beschikt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoeker voert verder aan dat de verklaring van zijn moeder dat hij in Ghana geen eigendommen en/of inkomsten heeft een statutaire verklaring betreft, afgelegd bij een notaris overeenkomstig de wetsbepalingen van de Statutory Declarations en gelegaliseerd door het Ghanese ministerie van buitenlandse zaken en door de Belgische ambassade te Accra en voegt eraan toe dat het afleggen van een valse verklaring strafbaar is, zodat niet zomaar kan worden gesteld dat het voorgelegde bewijsstuk slechts een gewone verklaring op eer betreft. Hij weerlegt hiermee evenwel niet de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *"(n)ergens uit het document blijkt dat de Ghanese autoriteiten deze verklaring op één of andere manier hebben geverifieerd en er zich dus akkoord mee verklaren"*, en dat *"het gesolliciteerd karakter van een dergelijke verklaring (...) niet (kan) worden uitgesloten"*. Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kunnen verantwoorden, met name 1) dat de verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en 2) dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het tweede motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of de verklaring van

zijn moeder als een “*verklaring op eer*” kan worden gekwalificeerd en daargelaten de vraag hij dus afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, geen belang bij zijn kritiek op het eerste motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40*ter iuncto* 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin kan een schending van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

2.1.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.5. Waar de verzoeker een schending van de hoorplicht aanvoert, wordt er op gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. De verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Er blijkt ook niet welk belang de verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij op geen enkele wijze duidt welke elementen of verduidelijkingen hij met betrekking tot de situatie van zijn land van herkomst dan wel had kunnen geven die alsnog een andere beslissing hadden kunnen rechtvaardigen.

2.1.3.6. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wordt er tenslotte op gewezen dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (*cf.* RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

2.1.3.7. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“2.1. De bestreden beslissing schendt tevens artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM, nu het recht op de eerbiediging van het privéleven van verzoekster geschonden wordt.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbiediging van het privéleven en gezinsleven en ook artikel 8 EVRM voorziet in het recht voor eenieder op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

2.2. Dat verzoeker sedert 2013 bij zijn vader in België inwoont en de familieband tussen hen dan ook zeer sterk is.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Dat de bestreden beslissing omwille van al deze redenen dan ook vernietigd dient te worden.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 22 van de Grondwet;*
- artikel 8 EVRM;*

Verzoekende partij houdt voor dat zijn recht op zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt nu hij niet kan blijven bij zijn vader in België.

Verweerder laat gelden dat de summiere beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige gezins- of privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

Terwijl het loutere gegeven dat zij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid had ingediend, evenmin maakt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Verweerder laat dienomtrent nog gelden dat verzoekende partij meerderjarig is, en niet aantoon dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid gelden.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-cce.be).

Verzoekende partij toont dit in casu niet aan. Het loutere feit dat zij samen inwonen, levert geen afdoende bewijs van een afhankelijke band. Terwijl evenmin een band van afhankelijkheid kan worden afgeleid uit de stortingsbewijzen, die slechts beperkte bedragen uitmaken en ten andere onregelmatig zijn.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij rept hier met geen woord over.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te

controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, refereert de verzoeker, die meerderjarig is, naar de familieband tussen hem en zijn Belgische vader bij wie hij sedert 2013 inwoont. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Te dezen toont de verzoeker geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen hemzelf en zijn Belgische vader. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat *in casu* niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het voorgehouden gezinsleven van de verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en

privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Zo er al sprake zou zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dan nog laat de verzoeker *in casu* na om (concrete) hinderpalen aan te voeren voor het leiden van dit gezinsleven elders. Immers, hij houdt slechts voor dat hij “*sedert 2013 bij zijn vader in België inwoont en de familieband tussen hen dan ook zeer sterk is*”. Hij zet niet uiteen waarom hij niet in de mogelijkheid zou zijn om zich met zijn vader in zijn land van herkomst te vestigen. Hij licht evenmin toe waarom hij – die nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd – meent dat zijn private belangen dienen te primeren op het algemeen belang dat gediend is met een stringente toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.2.3.2. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt aan artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “*een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

2.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel, dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van 30 dagen.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG – omgezet in artikel 74/13 Vw. – verplicht staten om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven.

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het het gezins- en familieleven van verzoeker en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Temeer daar verzoeker al geruime tijd inwoont bij zijn Belgische vader.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nergens de verplichting voorschrijft om uitdrukkelijk te motiveren nopens de in deze bepaling vervatte belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/leven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar vage kritiek niet volstaat om afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van de verzoeker in België verstreken is. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat niet blijkt of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening heeft gehouden met zijn gezins- en familieleven, temeer nu hij reeds geruime tijd inwoont bij zijn vader. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt woont hij slechts sedert 2013 en dus niet reeds geruime tijd bij zijn vader in België. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker steeds vóór zijn aankomst in België in zijn land van herkomst verbleef waar zijn moeder nog steeds woont. Nu de verzoeker *in casu* nalaat concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zijn gezinsleven met zijn moeder in zijn land van herkomst niet zou kunnen verderzetten, toont hij niet aan dat bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familieleven, of dat daaromtrent op kennelijk onredelijke wijze zou zijn geoordeeld.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.3. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN